

.....Z PAVLOVSKÉ FARNÍ KRONIKY

„ V Pavlově byla samostatná duchovní správa či-li fara ne-li dříve, zajisté v roce 1380, jejíž patronát přináležel velkomeziříčskému panství. Roku 1590 zde olomoucký biskup Stanislav II ustanovil za faráře jistého P. Tobiáše Kocia.

Roku 1609 velkomeziříčský statkář právo obsazování všech far svého panství přenechal olomouckému knížeti, biskupovi a kardinálovi Františkovi z Ditrichštainů a jeho nástupcům. Fara pavlovská se potýkala s kacíři, kteří jim pobrali veškeré příjmy a fara zůstala neobsazena. Kostel byl až do roku 1760 filiálním kostelem velkomeziříčským a poté radostínským až do poloviny roku 1867.

Za císaře Josefa II bylo na denním pořádku rušení klášterů zvláště v česko slovenských zemích a na mnohých místech se snad co náhrady zřizovali tak zvané lokálky. V této době žádali obyvatelé pavlovští znovuzřízení samostatné duchovní správy.

Jejich žádost byla však dekretem guberniálním 17. července 1786 odmítnuta. Pavlovští se tímto nedali odstrašit a odeslali roku 1815 /za válek napoleonských/ Josefa Bartáka tehdejšího rychtáře a Jana Doležala půrkmistra do Vídně, aby zde svou žádost osobně předali. Jejich přání se však nesplnilo, dekretem dvorní kanceláře 6 února 1817 bylo zamítnuto.

Tímto neklesala mysl pavlovských ani jejich touha po vlastní duchovní správě. Roku 1833 se znovu pokusili žádat u Brněnské veledůstojné konsistoře. Tato však - 12. září 1833 odvolává se na předešlé výroky gubernia a dvorní kanceláře – jejich žádost zamítla.

Přišel rok 1848 pověstý svým bouřením proti církvi a státu. Katolická církev byla pronásledována a olupována o majetek. V tomto roce se projevila nejvíce zbožná mysl pavlovských občanů.

Když se vnitřní bouře trochu utišila a byl opět zaveden zákonný pořádek, tak roku 1852 pavlovští sepsali novou žádost o samostatnou duchovní správu. Žádost však měla stejný osud jako předešlé. Je třeba obdivovat některé pavlovské občany, že se po tolika marných pokusech nevzdávali naděje. Pavlovští rodáci p. Tomáš Barták – vysloužilý voják a jeho bratr František, František Pešek spolu s učitelem Aloisem Slezákem povzbuzovali ochablou mysl spoluobčanů, protože předešlé marné pokusy byly velkou překážkou, aby získali jejich jednomyslnost.

6. června 1865 se vydal do Vídně Tomáš Barták, Jiří Barták a Josef Krčál. 9. června měli slyšení u císaře Františka Josefa, který jim zřízení fary s ročním platem 420 zlotých pro kněze povolil.

V září 1865 se započala stavba farního stavení. Nastala však nová překážka. Biskupové Moravští se ujednotili, že každá nově zřízená fara musí mít jistých 600 zlotých příjmů ročně a totéž se žádalo i od pavlovské obce. Obec obešla duchovní vrchnost a povolení od světské vlády si vymohla.

Moravské místodržitelství se stalo prostředníkem mezi biskupem a obcí pavlovskou.

Pavlovská obec však při tolika značných vydáních nebyla schopna kapitál na 1200 zlotých doplnit.

P. biskup ustanovil pro urovnání nedůsledností, že kněz nedude ustanoven farářem, nýbrž duchovním správcem až do doplnění kapitálu.

Obci bylo povoleno zakoupiti státní dlužní úpisy. Když se vyhotovila listina a jak duchovní tak světská vrchnost ji uznala a potvrdila, stalo se konečně, na co pavlovští po 80 let čekali. Pavlov dostal vlastního samostatného duchovního správce dne 21. června leta Páně 1867.“